

Η ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΔΥΝΑΤΟΥ Ή ΓΙΑ ΠΟΙΟΥΣ ΠΡΑΣΙΝΟΥΣ ΜΙΛΑΜΕ

Του Σοφοκλή Σοφοκλέους

Όσο και αν σε μερικούς θα φανεί παράξενο, το ανεπίσημο κεντρικό όργανο της γερμανικής άρχουσας τάξης η Γενική Εφημερίδα της Φρανκφούρτης «Frankfurter Allgemeine Zeitung», υποστήριξε προεκλογικά το “κοκκινοπράσινο μοντέλο” διαχείρισης της γερμανικής κοινωνίας, αποτελούμενο από τους σοσιαλοδημοκράτες και τους πράσινους. Δημιουργείται λοιπόν το εύλογο ερώτημα της αιτίας για μια τέτοια στάση, αφού μερικά χρόνια πριν δεν ήθελαν ούτε να ακούσουν κάτι τέτοιο.

Όσον αφορά τους σοσιαλοδημοκράτες υπήρχαν αρκετές εμπειρίες, τόσο από το πρόσφατο παρελθόν, δεκαετία του εβδομήντα,, όσο και από το μακρινό παρελθόν, εποχή του μεσοπολέμου, που οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι οι σοσιαλοδημοκράτες θα εκπλήρωναν και τώρα, στο ακέραιο τις πατριωτικές τους υποχρεώσεις απέναντι στη άρχουσα τάξη. Για τους μη καλά ενημερωμένους το μεγάλο ερωτηματικό θα αποτελούσε η στάση των πρασίνων σε μια τέτοια πρόσκληση από τη γερμανική άρχουσα τάξη. Υπήρχαν όμως λόγοι για αμφιβολίες;

Οι αλλαγές τόσο στο πρόγραμμα, όσο και στην πολιτική πρακτική τους, αλλά και στη δυναμική που είχαν να επιδείξουν οι πράσινοι τα τελευταία δέκα χρόνια, γέμιζε με αισιοδοξία τους άρχοντες, ότι και αυτοί θα στέκονταν στο ύψος των περιστάσεων στις αρχές του εικοστού πρώτου αιώνα. Γιατί άραγε αυτή η σιγουριά;

Μετά από τις πρώτες επιτυχίες, που είχαν στις κοινοβουλευτικές εκλογές των ομόσπονδων κρατιδίων και την θριαμβευτική είσοδο και εδραίωση των πρασίνων στο ομοσπονδιακό κοινοβούλιο, διαφάνηκε ότι η αριστερή πτέρυγα των πρασίνων δεν είχε βάση στους γερμανούς πολίτες. Τα κοινωνικά κινήματα, για χρόνια τροφοδότες του οικολογικού χώρου έχουν ατονίσει. Τα μέλη του πράσινου κόμματος ενηλικιώθηκαν κι έγιναν ανυπόμονοι σχετικά με το επαναστατικό τους μέλλον. Το γεγονός ότι ανήκουν στα υψηλά αμειβόμενα στρώματα, τους κάνει να προσέχουν τα λεφτά και τη θέση τους.

Από δεκαετίας περίπου βασικοί συντελεστές της δημιουργίας των πρασίνων, όπως ο R. Trampert, ο Th. Ebermann και η J. Dittfurth έχουν φύγει από το λεγόμενο αντικόμμα. Φεύγοντας άσκησαν κριτική, ότι δηλαδή το κόμμα εγκατέλειψε την αντιπολιτευτική του πολιτική, που ήταν βασισμένη στη κοινωνική κριτική και την επαναστατική πολιτιστική θεώρηση, για να μεταμορφωθεί τελικά σε δυνητικά κυβερνών κόμμα. Ακόμη χειρότερα να προσαρμοστεί και να περιοριστεί σε όσα θα άντεχε η καπιταλιστική οικονομία της χώρας. Τούτη η μετάλλαξη δημιούργησε ταυτόχρονα το δίλημμα ότι το κόμμα των πρασίνων δεν είναι πλέον αναντικατάστατο. Ένα προεκλογικό παράδειγμα που επιβεβαιώνει την θέση αυτή, αποτελεί η όλη συζήτηση και οι θέσεις των κομμάτων σχετικά με την οικολογική φορολογία. Περιγράφεται χαρακτηριστικά από πράσινο κοινοβουλευτικό ότι “βασικός στόχος της οικολογικής φορολογίας είναι να αυξήσει την τιμή της ενέργειας και να μειώσει την τιμή της εργασίας”. Στα πλαίσια αυτά οι φορολογικές ελαφρύνσεις που θα πρέπει να γίνουν για τα κεφάλαια, θα χρηματοδοτηθούν από τα έσοδα του τριπλασιασμού της τιμής της βενζίνης. Οικολογική πρόταση που είχαν φροντίσει έγκαιρα να κάνουν οι πράσινοι.

Υπάρχει η αντίληψη μεταξύ της βάσης του κόμματος, ότι η προτελευταία θέση αρχής πριν οι πράσινοι καταστούν τμήμα της ιθύνουσας τάξης αποτελεί ο αντιμιλιταρισμός. Με τις προεκλογικές τους θέσεις, όπου κάτω από κάποιες προϋποθέσεις συμφώνησαν στην αποστολή νατοϊκών και γερμανικών στρατευμάτων στο Κόσσοβο, έχουν ουσιαστικά ξεπεράσει τα όρια του αντιμιλιταρισμού.

Φυσικά δεν γίνεται κανένας λόγος πια για αποχώρηση από το NATO.

Ως τελευταία θέση αρχής αποτελεί το παλαιό αίτημα του κινήματος, για άμεσο κλείσιμο όλων των εργοστασίων ατομικής ενέργειας. Στις 13.10.80, το ιδρυτικό τους συνέδριο έκλεινε με την ιαχή “Σταματάτε το ατομικό πρόγραμμα”. Οι προεκλογικές τους θέσεις δείχνουν ότι σε 18 χρόνια από κίνημα ενάντια στην ατομική ενέργεια, κατάντησαν υποστηρικτές/ διαχειριστές ενός “σύγχρονου” ατομικού προγράμματος.

Ο J. Fischer, πριν μερικά χρόνια υπουργός περιβάλλοντος στο κρατίδιο του Hessen, στην πρόσφατη προεκλογική περίοδο υποστήριξε ότι θα αγωνιστεί κατά της ατομικής μαφίας. Όμως θα πρέπει να πείσει τους διάφορους υποστηρικτές/ εκμεταλλευτές της ατομικής ενέργειας (Siemens, Schroeder, E.P.A., κτλ.), ότι ανήκει ταυτόχρονα και στην ιθύνουσα τάξη. Οι αμφιβολίες για την συνέπεια του «αγωνιστικού» του φρονήματος, είναι τουλάχιστον δικαιολογημένες, αφού τόσο ο ίδιος όσο και στενοί του συνεργάτες δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία, αναφορικά με την ικανότητα τους για μάθηση. Ότι δηλαδή “ο ρεαλισμός μιας κοινής γνώμης με κριτικό πνεύμα, είναι δύσκολο να συγκαιραστεί με μακρόχρονους στόχους πολλών μελών των πρασίνων”.

Συνέχεια στο επόμενο τεύχος, με λεπτομέρειες από το κυβερνητικό σύμφωνο συνεργασίας σοσιαλοδημοκρατών και πρασίνων.

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Οικολογία \(Τεύχος 2\)](#), [Δεκαετία 1990-1999](#), [1998](#), [1999](#), [Λευκωσία](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#), [Οικολογία](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:oikologia:no_2:prasinoi&rev=1594032179

Last update: **2025/04/20 19:47**

